

Panium - Numer Pięć

Grabieżcy twego ludu: Wywyższenie i upadek Rzymu w prorocztwie

Jeff Pippenger

2025-03-05

Księga Daniela roztacza niezwykle proroczą narrację, wplatając zasadę powtórzenia i rozszerzenia, która przewija się przez jej wizję, od metalowego posągu z rozdziału 2 po zawile królewskie konflikty z rozdziału 11. W tym ujęciu wyłania się przekonująca teza: bitwa pod Akcjum w 31 r. p.n.e., zwieńczona upadkiem Egiptu w 30 r. p.n.e., stanowi kluczowe spełnienie Daniela 11:25, 26, wyznaczając początek 360-letniej dominacji pogańskiego Rzymu.

Rozdział 11 Księgi Daniela zaczyna się od wzlotów i upadków imperiów po śmierci Aleksandra Wielkiego w 323 r. p.n.e. Jednak w 14. wersecie następuje zwrot. Około 200 r. p.n.e., gdy Antioch III (Magnus) przygotowywał się do bitwy pod Panion przeciwko małoletniemu królowi Ptolemeuszowi V, Rzym interweniował, nie jako bierny obserwator, lecz jako "zbójcy twój ludu". W trosce o zabezpieczenie dostaw egipskiego zboża wśród hellenistycznych zawirowań, Rzym zmanifestował swoje wpływy podczas II wojny macedońskiej (200–197 r. p.n.e.), torując drogę dla swojej proroczej roli.

Dominacja Rzymu nad Żydami

Przenieśmy się do roku 63 p.n.e., a werset 16 znajduje wypełnienie, gdy Pompejusz szturmuje Jerozolimę, wchodząc do Miejsca Najświętszego i potwierdzając rzymską dominację nad „ziemią chwalebna”. Stąd wersety 17–22 śledzą następstwo rzymskich postaci: wschodnie kampanie Pompejusza, podboje Juliusza Cezara i jego zamordowanie w 44 r. p.n.e., panowanie Augusta Cezara związane z nakładaniem podatków (wzmiankowane w Łk 2:1), zakończone w 14 r. n.e., oraz Tyberiusz nadzorujący ukrzyżowanie Chrystusa w roku 31 n.e., kiedy „książę przymierza” został złamany. Prorocza linia od Pompejusza w Jerozolimie do Tytusa w Jerozolimie w 70 r. n.e. ukazuje linię rzymskiej dominacji nad ludem Bożym.

Rozpoczęcie od zbezczeszczenia świątyni przez rzymskiego dowódcę i zakończenie jej zniszczeniem przez rzymskiego dowódcę stanowi znak Alfą i Omegą. Zaczynając od profanacji i kończąc zniszczeniem, linia historyczna obejmuje także profanację i zniszczenie Tego, który powiedział o sobie: „Zburzcie tę świątynię, a Ja w trzy dni ją wzniosę”. Prawda składa się z pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego, a linia rozpoczynająca się od Pompejusza i kończąca na Tytusie zawiera pośrednie zniszczenie świątyni, reprezentowane przez środkowy z trzech krzyży, które zostały wzniesione dokładnie w połowie tygodnia, gdy Chrystus przyszedł, aby potwierdzić przymierze. Wersety od szesnastego do dwudziestego drugiego przedstawiają linię proroczą noszącą znak prawdy. W historii przedstawionej przez te wersety istnieje kilka istotnych linii proroczych, lecz głównym tematem tej linii jest dominacja Rzymu nad Żydami.

Ligi i traktaty

Werset 23 „powtarza i rozwija”, wracając do lat 161–158 p.n.e., kiedy Żydzi pod wodzą Judy Machabeusza zawarli przymierze z Rzymem (1 Księga Machabejska 8). To podkreśla wyjątkową rzymską strategię budowania imperium — podbój poprzez traktaty i sojusze, metodę odmienną od tej stosowanej przez jego poprzedników. Werset 24 zamyka ten etap, stwierdzając, że Rzym będzie „obmyślać swoje zamysły z warowni, przez pewien czas”.

A po zawarciu z nim przymierza będzie postępował podstępnie; bo wyruszy i umocni się z niewielkim ludem. Wejdzie pokojowo nawet do najbogatszych miejsc prowincji; i uczyni to, czego nie uczynili jego ojcowie ani ojcowie jego ojców; rozda między nich łupy, zdobycze i bogactwa; tak, obmyśli swoje zamiary przeciwko twierdzom, nawet na pewien czas. Daniela 11:23, 24.

Przez pewien czas

Słowo tłumaczone jako „przeciw” można rozumieć jako „z”. Rzym układa swoje plany „z”. Słowo „z” w wersecie wskazuje na miasto Rzym, polityczne i militarne serce imperium, jako bazę jego strategii. „Czas” według prorocstwa wynosi 360 lat, zaczyna się, gdy Egipt upada w 30 r. p.n.e. po Akcjum, i kończy się w roku 330, kiedy Konstantyn porzuca Rzym na rzecz Konstantynopola.

Wersety 25 i 26 koncentrują się na samym Akcjum.

I on pobudzi swoją siłę i swoją odwagę przeciw królowi południa z wielkim wojskiem; a król południa pobudzi się do bitwy z bardzo wielkim i potężnym wojskiem; lecz się nie ostoi, gdyż obmyślą przeciw niemu zamysły. Nawet ci, którzy żywią się jego pokarmem, zgubią go, a jego wojsko rozleje się; i wielu padnie zabitych. Daniela 11:25, 26.

W 31 r. p.n.e. Oktawian, reprezentując Rzym jako „króla północy”, zebrał swoje siły przeciw Egiptowi Kleopatry, „królowi południa”, w monumentalnym starciu morskim. „Bardzo wielka i potężna armia” Antoniusza i Kleopatry załamała się, zniweczona przez strategiczne „podstępy” (taktykę Agrypy) oraz zdrady i dezercje sojuszników Antoniusza, a także odwrót Kleopatry w trakcie bitwy. Do 30 r. p.n.e. Egipt był już prowincją rzymską, zapoczątkowując niekwestionowane rządy pogańskiego Rzymu. Ten 360-letni okres, od 30 r. p.n.e. do 330 r., pokrywa się z supremacją Rzymu skupioną w jego pierwotnym bastionie, aż do zmiany dokonanej przez Konstantyna, która „strąciła” ów bastion, jak zapowiada Daniel 8:11.

Tak, wywyższył się aż do wodza zastępów, i przez niego została zniesiona ofiara ustawiczna, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. Daniela 8:11.

Kiedy Konstantyn porzucił miasto Rzym na rzecz miasta Konstantynopola, pozostawił w Rzymie próżnię władzy, otwierając drogę kościołowi papieskiemu do objęcia siedziby władzy, którą reprezentowało miasto Rzym. Ten czyn wypełnił werset drugi trzynastego rozdziału Apokalipsy.

I bestia, którą widziałem, była podobna do lamparta, a jej nogi były jak nogi niedźwiedzia, a jej paszcza była jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, swój tron i wielką władzę. Objawienie 13:2.

W rozdziale 8 Księgi Daniela dwa różne hebrajskie słowa, oba tłumaczone jako „sanktuarium”, określają narrację o sanktuarium w tej księdze. Księga Daniela przedstawia wojnę między Chrystusem a Szatanem, zilustrowaną poprzez ich ziemskich reprezentantów. Babilon, ziemski reprezentant Szatana, zdobywa Jerozolimę na początku Księgi Daniela, a Jerozolima zwycięża Babilon w wersecie czterdziestym piątym rozdziału jedenastego. Królestwa reprezentowane przez miasto Jerozolimę i miasto Babilon są „sanktuariami mocy”. Miasta Babilon i Jerozolima są obydwoma sanktuariami mocy i oba mają własne świątynie w obrębie miasta. Świątynia Panteonu znajduje się w Rzymie, a świątynia w Jerozolimie jest odpowiednikiem w narracji prorockiej. Babilon i miasto Rzym są fałszywymi odpowiednikami Jerozolimy.

W 8. rozdziale Księgi Daniela występują dwa hebrajskie słowa: „miqdash” w wersecie 11, gdzie mały róg (pogański Rzym) strąca „miejsce jego sanktuarium” (miasto Rzym), gdy Konstantyn przenosi stolicę w 330 r. Drugie słowo to „qodesh” w wersetach 13 i 14, gdzie Boże sanktuarium oczekuje oczyszczenia po 2300 dniach. Chociaż oba słowa tłumaczy się jako „sanktuarium”, „miqdash” może oznaczać zarówno Bożą twierdzę, jak i pogańską twierdzę, natomiast „qodesh” jest w Biblii używane wyłącznie na określenie Bożego sanktuarium.

W Księdze Daniela 11:31 „świątynia twierdzy” (miasto Rzym) zostaje zbezczeszczona, gdy barbarzyńcy i Wandalowie sprowadzają wojnę na Rzym. „Ramiona” w tym wersecie zaczęły się od Clovisa w 496 roku i trwały aż do czasu, gdy papieski Rzym w 538 roku osiągnął pełną dominację, kiedy Ostrogoci zostali wypędzeni z miasta.

Prorocza linia od Akcjum sięga poza rok 330. Werset 30 z „okrętami Kittim” wskazuje na Wandalów pod wodzą Genzeryka, którzy w 455 roku splądrowali Rzym, co zwiastowało upadek Zachodniego Cesarstwa Rzymskiego. Następnie wznosi się Rzym papieski, rządzący od 538 do 1798 roku; przez 1260 lat, aż generał Napoleona Berthier zadał „śmiertelną ranę”, aresztując Piusa VI. 360 lat pogańskiego Rzymu, od 30 r. p.n.e. do 330, odzwierciedla 1260 lat Rzymu papieskiego; oba okresy zaczynają się, gdy upada trzecia przeszkoda (Egipt, Ostrogoci).

Współczesny "król północy" wyłania się w wersecie 40. W 1989 roku papieństwo, potajemnie sprzymierzone z USA Reagana (symbolizowane przez rydwany, okręty i jeźdźców), obala ZSRR, "króla południa" (ateizm/komunizm). Werset 41 przedstawia papieństwo podbijające "chwalebą ziemię" - przekształcając protestanckie USA w katolickie USA - podczas gdy wersety 42 i 43 wskazują na to, że Organizacja Narodów Zjednoczonych, reprezentowana przez Egipt, ustępuje potrójnemu sojuszowi składającemu się z Organizacji Narodów Zjednoczonych (smok), Watykanu (bestia) i Stanów Zjednoczonych (fałszywy prorok), prowadzącemu świat ku Armagedonowi. Werset 45 zapowiada koniec tej potęgi, "i nikt mu nie pomoże", jej rana zostaje uleczona w wersecie czterdziestym pierwszym, lecz jej los zostaje przypieczętowany w wersecie czterdziestym piątym.

Akcjum w 31 r. p.n.e. jest w centrum wersetów 25–26, zapoczątkowując 360-letnie panowanie Rzymu wywodzące się z jego sanktuarium-twierdzy. Z zastrzeżeniem wersetu czternastego, opowieść o pogańskim Rzymie od wersetu szesnastego aż do przejścia do papieskiego Rzymu w wersecie trzydziestym pierwszym tworzy pełną linię pogańskiego Rzymu. Ta linia dzieli się na

trzy części. Wersety od szesnastego do dwudziestego drugiego stanowią linię dominacji Rzymu nad starożytnym Izraelem. Wersety dwudziesty trzeci i dwudziesty czwarty wskazują to dzieło budowania imperium, którym posługiwał się Rzym, podbijając poprzez sojusze i traktaty w połączeniu z siłą zbrojną. Wersety od dwudziestego czwartego aż do ostatniego wyrażenia w wersecie trzydziestym pierwszym tworzą dwuczęściową linię przedstawiającą okres, w którym Rzym się wywyższył, a następnie upadł.

„Czas wyznaczony” to zakończenie okresu 360 lat w roku 330. Wersety od dwudziestego siódmego aż do ostatniej frazy wersetu trzydziestego pierwszego — tej, która wskazuje, kiedy władza papieska, przedstawiona jako ohyda spustoszenia, została osadzona na tronie w roku 538 — stanowią historię pogańskiego Rzymu w kontekście okresu trzystu sześćdziesięciu lat zwierzchniego panowania, po którym następują dwieście osiem lat stopniowego upadku.

Dlatego „czas” wersetu dwudziestego czwartego zaczyna się w 31 r. p.n.e. wraz z przyłączeniem króla południa do domeny króla północy, a kończy się w 330 r. podziałem domeny króla północy na wschód i zachód. Od 330 r. aż do 538 r. pogański Rzym stopniowo się rozpada. Różne prorocze identyfikacje związane z kolejnymi etapami rozpadu pogańskiego Rzymu są proroczymi kotwicami, które pozwalają badaczowi prorocztwo rozpoznać Boże prorocze Słowo. W wypełnieniu wersetu czternastego jedenastego rozdziału Daniela Rzym utwierdza widzenie, a jednym ze sposobów, w jaki to czyni, jest jego upadek. Werset stwierdza: „także grabieżcy twojego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie; lecz upadną”.

Gdy Rzym został zaatakowany przez okręty z Chittim, a następnie zaatakował południe, nie było to ani jak poprzednie, ani jak późniejsze, gdyż odtąd przedstawiany jest upadek potęgi rzymskiej. Pierwsze cztery trąby z siedmiu trąb Apokalipsy, opisane w rozdziale ósmym, szczegółowo przedstawiają cztery główne potęgi, które ostatecznie doprowadziły Zachodni Rzym do kresu w roku 476. Widzenie zostaje ustanowione, gdy rabusie twojego ludu wywyższają się i upadają. Prorocze widzenie jest zilustrowane na tle upadku Rzymu. Zachodni pogański Rzym upadał od 330 do 538. Rzym papieski upadł w 1798 roku. W historii piątej i szóstej trąby Wschodni Rzym padł w ręce Turków Osmańskich w 1453 roku. Te trzy upadki są częścią widzenia ustanowionego przez rabusiów twojego ludu.

Werset stwierdza: „także rabusie ludu twego wywyższą się, aby utwierdzić widzenie; lecz upadną”. Od 31 r. p.n.e. do 330 r. pogański Rzym „wywyższał się” w swojej hegemonii nad światem. Od 330 do 538 r. pogański Rzym ustępował, aby przygotować miejsce dla człowieka grzechu, by zasiadł w świątyni Boga, ogłaszając siebie Bogiem. Od 538 aż do 1798 r. władza papieska „wywyższała się”, a w 1798 r. upadła. Od 31 r. p.n.e. do 330 r. Zachodni Rzym „wywyższał się” jako centrum imperium rzymskiego, a od 330 aż do 476 r. następował jego upadek. W 330 r. Konstantyn wyniósł Konstantynopol do roli centrum Wschodniego Rzymu, a w 1453 r. Wschodni Rzym upadł. Okresy różnych postaci Rzymu każdorazowo obejmują czas, w którym Rzym się wywyższa, po którym następuje czas ukazujący jego upadek, gdyż „rabusie ludu twego wywyższą się, aby utwierdzić widzenie; lecz upadną”.

Słowo hebrajskie tłumaczone jako „robbers” lepiej oddać jako „breakers”, gdyż bardziej odpowiada pierwotnemu znaczeniu rdzenia — przełamywać lub zakłócać — niż po prostu „robbers” (co implikuje kradzież). Termin ten sugeruje raczej tych, którzy naruszają granice, łamią prawa lub przymierza, a nie tylko kradną dobra. Rzym jest „breaker” w prorocztwie biblijnym, choć w czternastym wersecie oddano to jako „robbers”. W drugim rozdziale Księgi Daniela Rzym jest żelaznym królestwem, a w siódmym rozdziale czwarta bestia to również Rzym.

Potem w nocnych widzeniach ujrzałem: oto czwarta bestia, straszliwa i przerażająca, niezwykle silna; miała wielkie żelazne zęby: pożerała i miażdżyła, a resztę deptała swymi nogami; różniła się od wszystkich bestii, które były przed nią; i miała dziesięć rogów. Daniela 7:7.

Czwarta bestia — która jest Rzymem — ma „żelazne” zęby, ponieważ jest tym samym czwartym królestwem przedstawionym jako żelazo w drugim rozdziale. W wersecie siódmym czwarta bestia Rzymu „rozbija na kawałki”, a gdy rozbija na kawałki, „depcze pozostałość swymi stopami”. Bestia Rzymu to królestwo żelazne, a cecha rozbijania na kawałki i deptania pozostałości oznacza akt prześladowania. Prześladowanie sprowadzone na starożytny Izrael było „znakiem”.

Ponadto wszystkie te przekleństwa spadną na ciebie, będą cię ścigać i dosięgną cię, aż zostaniesz zniszczony, ponieważ nie słuchałeś głosu Pana, twój Boga, by zachowywać Jego przykazania i Jego ustawy, które ci nakazał. I będą na tobie na znak i na cud, oraz na twoim potomstwie na wieki. Ponieważ nie służyłeś Panu, twójemu Bogu, z radością i weselem serca, w obfitości wszystkiego, dlatego będziesz służył swoim wrogom, których Pan pośle przeciw tobie, w głodzie, w pragnieniu, w nagości i w niedostatku wszystkiego; a on nałoży żelazne jarzmo na twój kark, aż cię zniszczy. Pan sprowadzi na ciebie naród z daleka, z krańców ziemi, szybki jak orzeł w locie, naród, którego języka nie zrozumiesz; naród o srogim obliczu, który nie będzie miał względu na starca ani nie okaże łaski młodemu. Księga Powtórzonego Prawa 28:45–50.

Przekleństwa sprowadzone na starożytny Izrael przez ich bunt są "na znak i na cud, i na twoim potomstwie na wieki". Przekleństwo miało zostać na nich sprowadzone przez "naród o srogim obliczu". Zwierzę o żelaznych zębach, które "kruszy i depcze resztę", w rozdziale siódmym jest także czwartym królestwem, które wywodzi się z podziału królestwa Aleksandra, i, podobnie jak u Mojżesza w Księdze Powtórzonego Prawa, to królestwo jest narodem, którego języka starożytny Izrael nie rozumiałby. Królestwo Rzymu w ósmym rozdziale Daniela jest narodem o srogim obliczu i narodem, który posługuje się innym językiem.

A ponieważ zostało złamane, a zamiast niego powstały cztery, z tego narodu powstaną cztery królestwa, lecz nie z jego mocą. A u schyłku ich królestwa, gdy przestępcy dopełnią miary, powstanie król o srogim obliczu, biegły w zagadkach. Daniela 8:22, 23.

Ci „grabieżcy (niszczyciele) twój lud” potwierdzają widzenie, wywyższają się i upadają. Czwarte żelazne królestwo było pogańskim Rzymem, który panował niepodzielnie, wywyższając się, lecz którego ostateczny upadek stał się proroczą cechą potwierdzającą widzenie. Są niszczycielami, ponieważ depczą lud Boży przez prześladowania.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.